

EMILIE
Bestselerių autorė
RICHARDS

Meilės maršas

Trilogijos „Senandoa slėnis“ trečia knyga

svajonių knygos

Knygute.lt

Emilie Richards

MEILĒS MAZGAS

Triju knygu serija
„Šenandoa slēnis“
Trečia knyga.

Versta iš: Versta iš: Emilie Richards, *Lover's Knot*,
Harlequin Books, 2006

© Emilie Richards McGee, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą
numatyta teisinė atsakomybė.

© Giedrė Žukaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2011

© Cultura / Christine Schneider, StockImage, Getty
Images, Flash Press Media, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

ISBN 978-609-03-0606-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

„Meilės mazgas“ – trečioji „Šenandoa slėnio“ knyga. Tie, kurie skaitė ankstesnes trilogijos dalis, susitiks su senais draugais, o naujieji skaitytojai užmegs naujų pažinčių.

Šiame pasakojime istoriniai įvykiai, susiję su Šenandoa nacionalinio parko įkūrimu, pavaizduoti kuo tiksliau. Žinoma, konkretūs veikėjai ir jų gyvenimų dramos – išgalvoti. Grupė „Kokie buvome“ – taip pat išmonė, bet „Šenandoa vaikai“ – tikra. Tai šeimos, iškeldintos iš dabartinės nacionalinio parko teritorijos, palikuonys. Šio sukrėtimo pasekmės juntamos iki šiol.

Lėjos „vaistus“ aprašiau remdamasi tų laikų liaudies medicina Mėlynuosiuose kalnuose ir už jų. Aišku, „vaistai“ paminėti dėl istorinės, ne medicininės, vertės. Kitaip tariant, jų nemėginkite. Rinkdama medžiagą šiam romanui turėjau galimybę leistis į žygius parko takais, mėgautis rudeniškais kalnų vaizdais nuo Skailaino kelio. Eidama per vaismedžių sodus, dabar užaugusius kietmedžiais ir pušimis, įsivaizdavau trobelės ir aptvaruose besiganančius gyvulius. Nuolat sklendantys paslaptingi šnabždesiai padėjo suvokti vieną dalyką: jei parko nebūtų įkūrę, dabar nesigėrėtume šiuo didin-

*gu, bet pažeidžiamu kraštovaizdžiu.
Emilie Richards (Emili Ričards)*

*Visoms skiautininkėms, kurios sulig
kiekvienu dygsniu pasakoja savo
gyvenimo istorijas.*

1

Kai „Įstatymo ir tvarkos“ prokurorai pasirinko galutinį planą eiliniam trečiadienio teismo procesui, Kendra Teilor sutrumpino savąjį iki dviejų punktų. Arba grakščiai išleis paskutinį kvapą čia pat, priešais televizorių, arba apsi-rengs ir nuvažiuos į vaistinę nusipirkti antibiotikų bei vaistų nuo kosulio, kuriuos išrašė gydytojas.

Pirmoji galimybė atrodė labiau gundanti. Jei Aizekas, štai jau septyneri metai besivadinan-tis jos vyru, kada nors grįš iš darbo, ras jos kūną be gyvybės ženklų, susirietusį gemalo poza po jo paveldėta dygsniuota antklode su „Meilės mazgo“ raštu. Tai įsivaizdavusi Kendra pajuto šioki tokį pasitenkinimą. Užmarštis – kur kas geriau nei dar vienas kosulio priepuo-lis.

Deja, bronchitas retai baigiasi mirtimi, o Kendra per daug susikrimtusi, kad atsipalai-duotų. Iš tikrųjų pernelyg nelaiminga, kad pa-sirinktų trečią – išmintingiausią – žingsnį ir leistų Aizekui nupirkti vaistų anksti ryte. Šįva-kaar Aizekas ją nuvylė ir Kendra nelinkusi su-teikti jam antros galimybės. Vaistinė dirbs dar

dvidešimt penkias minutes. Jai paskirti vaistai laukia už prekystalio. Regis, verta susigrąžinti gyvenimą, koks jis buvo prieš užklumpant gripiui.

Kendra nusiklojo dygsniuotą antklodę ant sofos atkaltės ir atsisėdo. Parymojo užsidengusi veidą rankomis, kol praėjo pirmoji svaigulio banga. Kai pagaliau atsistojo ir pradėjo judėti, pasijuto tvirčiau. Nuėjusi į miegamąjį stabtelėjo prie lango ir praskleidusi paparčių rašto užuolaidas pažvelgė į lietaus nublizgintą gatvę. Nuo šaligatvio kylantis šaltas rūkas įkalino lūžtančią gatvės žibintų ir automobilių šviesą.

Kendra palengva atsisėdo ant didžiulės lovos, kuria dalijosi su Aizeku, ir paglostė pūkinę antklodę. Ši atrodė tokia viliojanti, tokia minkšta. Tokia neįtikėtina šilta.

Kendra vėl ėmė svarstyti savo galimybes, iki kitas kosulio priepuolis privertė susiriesti į kamuoliuką. Kosuliui apsilpus jos ryžtas sutvirtėjo. Lovoje sugebėjo išsliuogti iš naktinių marškinių ir užsitraukti numestus po apsilankymo pas gydytoją džinsus bei nertinį su Washington Capitals¹ emblema.

¹ Washington Capitals – amerikiečių ledo ritulio

- Ką gi, pasauli, štai ir aš, - be entuziazmo, vos girdimai ištarė Kendra.

Išeidama iš buto užsimetė per petį rankinę, įsispyrė išstampytus Ferragamo² batus ir užrakino duris. Koridoriuje nieko nebuvo - įprastas dalykas pastate, daugiausia apgyventame bevaikių darboholikų, kurie leidžia vakarus palinkę prie darbo stalų, o savaitgaliais pučia į akį atsigriebdami už bemieges naktis. Juodu su Aizeku retai sutikdavo kaimynus, ir tai gerai, nes šią akimirką Kendra nepajėgė prisiminti jų nė vardų.

Pakeliui į garažą liftas nesustojo. Apygardos policininkas gal būtų įdėmiau nužvelgęs, kaip Kendra svirduliuoja savo automobilio link, bet leksuso variklį jai pavyko nesunkiai užvesti.

Išvairavo iš garažo beveik įsitikinusi, kad sugebės nuvažiuoti iki vaistinės ir grįžti be nuotykių. Eismas Fogi Botomo³ gatvėse atrodė

komanda.

² Salvatore Ferragamo (1898-1960) - italų avalynės modeliotojas, trečiajame XXa. dešimtmetyje kūręs batus Holivudo žvaigždėms. Vėliau jis grįžo į Italiją ir įsteigė avalynės kompaniją, tapusią didžiule prabangos prekių gamybos imperija.

³ *Fogi Botomas* (angl. foggy bottom - rūko už-

gana ramus. Dėl ne pagal metų laiką užklupusio šalčio, niokojančio žymiuosius įlankos vyšnių žiedus, ir gripo epidemijos, ištuštinusios vietinius biurus, dauguma miestelėnų jau lindėjo namuose. O svarbiausia, kad Džordžo Vašingtono universitete pavasario atostogos, tad tykios gatvės buvo įrodymas, jog studentai švenčia šiltesniuose kraštuose.

Kendra privalėjo kiūtoti namuose. Terapeutas liepė popiet traukti tiesiai į lovą, tūnoti šiltai, nedelsiant pradėti gerti antibiotikus ir paskambinti, jei karščiavimas maždaug per dieną neatslūgs. Gydytojas primygtinai tvirtino, kad ji vos per plauką nuo plaučių uždegimo, jei dar nesusirgo.

Kendra gydytojo patarimus persakė Aizekui. Grįžusi namo vargais negalais susisieki su vyru, dirbančiu vykdomuoju direktoriumi ACRE – kompanijoje „Amerikos žemės saugojimas ir įsisavinimas“⁴. Kai jis paklausė, ko ji skambina (o ne kaip jaučiasi), Kendra ramiai pakartojo

trauktas slėnis) – vienas seniausių Vašingtono miesto rajonų prie upės, kur dažnai kyla rūkas ir susitelkia gamyklų dūmai.

⁴ Americans Conserving and Reclaiming the Earth (angl.) – išgalvota aplinkosaugos organizacija.

gydytojo nurodymus ir paaiškino, kad jai dar užteks jėgų palikti receptus vaistinėje, bet tikrai nebepajėgs sulaukti, kol pagamins vaistus. Paprašė Aizeko pakeliui namo juos paimti. Kendra nesužinojo, ar paskutiniaisiais žodžiais vyras perdavė jai linkėjimus, ar nešykštėjo patarimų, nes telefono ragelis jau kybojo virš svirtelės. Ji padėjo ragelį, apsvirtė ir užmigo.

Kai pakirdo septintą valandą, Aizeko namuose nebuvo. Kai pabudo aštuntą, butas tebebuvo tuščias. Kendra prisivertė nušlitiniuoti iki sofos ir palaukti vyro. Pusę vienuolikos, kaip tik tada, kai „Įstatymo ir tvarkos“ detektyvai perdavė bylą prokurorams, Aizekas pagaliau atsiliepė mobiliuoju. Kendrai priminus kelinta valanda, jis paskubom atsiprašė ir prisipažino, kad iš biuro išeis per vėlai ir vaistų paimti nebepės.

Žadėjo tai atlikti kitą rytą, prieš išvažiuodamas į darbą. Tai geriausia, ką galįs padaryti. Juk pati Kendra gyvenime susidūrė su tiek galutinių terminų, kad turinti jį suprasti.

Kendrai įsukus į vaistinės automobilijų stovėjimo aikštelę atsakymas tebeskambėjo jos ausyse: Žinai ką, Aizekai? Tavo pastangų daryti tai, ką gali, jau nebepakanka. Nesu tikra, ar pakaks.

Stovėjimo aikštelė buvo beveik tuščia, tik priekyje visose vietose stovėjo automobiliai. Iš vienos jų atsargiai, centimetras po centimetro, pajudėjo pilnas keleivių mikroautobusas. Kendros kantrybė trūko. Ji sustojo ant siauros asfalto juostelės šone, kur buvo įstrižai pažymėtos šešios vietos. Pasirinko arčiausią prie įėjimo.

Pyktis atginė ją čia, o dabar išstūmė į nesmarkų lietu, kone pereinantį į šlapdribą. Kendra užrakino dureles ir įsikišo raktelius į kišenę, paskui apglėbė rankinę, panarino galvą saugodama veidą nuo lietaus ir nuskubėjo pastato link.

Įėjus vidun jai smogė karštis. Kendra ėmė gaudyti kvapą. Staiga ištiko dar vienas kosulio priepuolis – gilus kamuojantis lojimas, sukėlęs nerimą gydytojui. Ryškios šviesos trumpai sumirguliavo ir Kendra instinktyviai užsimerkė.

– Ar jums viskas gerai, panele?

Ji blausiai šyptelėjo aplinką stebinčiam ir kartu besišildančiam apsaugininkui. Įsitaisiusiam taip, kad galėtų matyti ir automobilių stovėjimo aikštelę, ir ekraną, pakabintą virš kasos.

– Ne, bet kai tik gausiu savo vaistus, pasiju-

siu geriau, – tarė Kendra ir vėl sukosėjo.

Apsaugininkas suraukė antakius. Stambus vyras siaurais pečiais ir plačiais klubais. Atrodė per didelis, kad būtų miklus, ir per senas, kad greitai reaguotų. Kendra pagalvojo, pats metas Post vėl išspausdinti straipsnį apie samdomus policininkus ir apsaugininkus, neva pasirengusius palaikyti tvarką.

Ji nusvirduliavo iki vaistinės, įsikūrusios parduotuvės gale, drąsindama save, kad jau beveik įpusėjo žygį. Po kelių akimirų pastarąsias penkiolika minučių galės pakartoti. Kendra užsisvajėjo: grįš namo tuo pačiu keliu, nusišaus batus, nusitrauks nertinį, džinsus ir įšliuogs po minkšta tamsiai žalia antklode. Šalia lovos stovi stiklinė vandens. Galės išgerti vaistus ir užsimerkti. Jei pasiseks, Aizekas, vengdamas užsikrėsti, miegos svečių kambaryje. Iki ryto antibiotikai galbūt spės suveikti.

Prie kasos rikiavosi trumpa eilutė. Kendra sustojo jos gale po mirgančiu šviestuvu ir įsi-vaizdavo, kaip vėl įsiropš į lovą ir užsimerks. Vaistininkai, žinodami, kad turi aptarnauti visus, stovinčius eilėje, iki bus užrakintos parduotuvės durys, sukosi kaip įmanydami greičiau. Toks darbo našumas čia buvo neįprastas. Kendra pagalvojo, kad reikėtų visada važiuoti į

vaistinę prieš pat ją uždariant.

Prekystalį ji pasiekė be penkių vienuoliką. Pasisakė vyriškiui vardą ir, kol jis ieškojo dėžėse jos užsakymo, išsižvejojo piniginę. Vaistininkui grįžus Kendra jau buvo paruošusi kreditinę kortelę ir sveikatos draudimo pažymėjimą, tad nusipirko žaibu.

Išeidama prasilenkė su apsaugininku.

- Linkiu, kad pasijustumėte geriau, - pasakė jis eidamas gilyn į parduotuvę.

Kendra mintyse atšaukė straipsnį ir dėkodama linktelėjo.

Į sari įsisupusi patarnautoja atidarė duris ir ją išleido. Kendrai vos peržengus slenkstį pasigirdo užrakinamos spynos spragtelėjimas. Kai ji patraukė automobilio link, lietus pylė kaip iš kibiro.

Pyktis, ginęs ją iki šiol, pradėjo slopti, užleisdamas vietą lengvam pykinimui.

Kendra jautėsi per silpna niršti ir pernelyg ligota galvoti, ką daryti su savo santuoka. Tai, kad Aizekas paskendęs darbuose, nieko naujo. Kartais Kendra pagalvodavo, kad galbūt šešiasdešimt jūdvių darbo valandų per savaitę ir yra toji priežastis, kodėl jie vis dar drauge....